

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਬੀਰਬਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਬਚਾਅ ਪੱਖ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਖੇਸਲਾ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਬਨਾਮ

ਹਰਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਬਦਲਾਕਾਰ-ਜਵਾਬਦਾਰ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1952 ਦੀ 648

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਡ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V), ਆਰਡਰ 22- ਛੋਟ-ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨਾ- ਕੀ ਕਾਫ਼ੀ ਆਧਾਰ ਹਨ-ਛੋਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ- ਕੀ ਇੱਕ ਅਯੋਗਤਾ-ਕੀ ਕੋਈ ਰੱਦੀ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣੀ ਹੈ- ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦੇ-ਕੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ- ਮੋਰਟਗੇਜ ਐਕਟ ਦੀ ਛੁਟਕਾਰਾ (II of 1913) - ਛੁਟਕਾਰੇ ਲਈ - ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼-ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ-ਕੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ-ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 12-ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ-ਭਾਵੇਂ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ, ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਕੋਰਟ।

ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 60 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਕਨੂੰਨੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਇਸ ਛੋਟ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਜਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ 90 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਛੋਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ 150 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਇਸ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਰੁਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਧੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਆਧਾਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਛੋਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਸੀਮਾ ਵਧਾਉਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ।

(2) ਛੋਟ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(3) ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਕੇਸ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਪਰ ਇਹ ਕੋਰਸ ਤਾਂ ਹੀ ਅਪਨਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਜਿੱਥੋਂ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸਿਰਫ ਕਾਰਵਾਈ ਹੀ ਵਕੀਲ

ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਭੇਜਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ।

ਤੋਤਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕੁੰਦਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

(4) ਜਦੋਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਧਿਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬਿਜ਼ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕਾਂਸ਼ੀ ਰਾਮ (2), ਭਰੋਸਾ ਓ.

(5) ਇਹ ਕਿ ਮੋਰਟਗੇਜ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ, 1887 ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲਈ ਗਈ ਹੈ। ਮਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਧਾਰਾ ਰਿਡੈਪਸ਼ਨ ਆਫ ਮੋਰਟਗੇਜ ਐਕਟ, ਇੱਕ ਕਲੈਕਟਰ, ਜਦੋਂ , ਉਹ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਖੇਪ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ। ਇਸ ਐਕਟ

(6) ਮਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੁਆਰਾ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪਾਵਰ ਵੈਸਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕਿਸ਼ੋਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਹਿਸਾਰ, ਮਿਤੀ 20 ਅਗਸਤ 1952, ਸ਼੍ਰੀ ਪੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੈਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਹਿਸਾਰ, ਮਿਤੀ 29 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮਿਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ। ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1950 ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਸੀ।

ਐਫ. ਸੀ. ਮਿੱਤਲ ਅਤੇ ਸਤੀਸ਼ ਮਿੱਤਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਪੀ. ਸੀ. ਪੰਡਿਤ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਮੋਹਨ ਸੂਰੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ.

ਖੋਸਲਾ, ਜੇ. ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਹਰਲਾਲ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੁਦਈ-ਜਵਾਬਦਾਰ, 227 ਵਿੱਘੇ 11 ਬਿਸਵੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵੀ ਮੰਗੀ ਕਿ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1950 ਨੂੰ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਅਵੈਧ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:

ਘਿਆਸ-ਉਦ-ਦੀਨ ਅਤੇ ਸਿਰਾਜ-ਉਦ-ਦੀਨ, ਦੋ ਮੁਸਲਮਾਨ, ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਤੋਂ 3 ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ 4 ਅਤੇ 5 ਦੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ 25 ਮਈ 1945 ਨੂੰ 6,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਕਬਜ਼ਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, 21 ਫਰਵਰੀ 1946 ਨੂੰ, ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ 11,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ।

ਲੀਜ਼ ਇੱਕ ਸਦੀਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਡੀਡ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 5,000 ਰੁ. ਮੁਦਈ ਵੱਲੋਂ ਰੁਪਏ ਨਕਦ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਬਾਕੀ 6,000 ਰੁਪਏ। ਪਿਛਲੇ ਮੋਰਗੇਜਾਂ, ਅਰਥਾਤ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਤੋਂ 5 ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਚੇ ਸਨ। ਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਨੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਦਈ ਨੇ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ 22ਵੇਂ ਖੋਸਲਾ, ਜੇ. ਅਪ੍ਰੈਲ 1949 ਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਮੋਰਟਗੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਮਾਲਕ ਘਿਆਸ-ਉਦ-ਦੀਨ ਅਤੇ ਸਿਰਾਜ-ਉਦ-ਦੀਨ, ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ 'ਤੇ ਭਾਰਤ ਛੱਡ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਨਿਗਰਾਨ ਕੋਲ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੀ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਕਲੈਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 25 ਜੁਲਾਈ 1949 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1949 ਦੇ ਐਕਟ XXXVI ਦੁਆਰਾ ਸਫਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। 25 ਜੁਲਾਈ, 1949. ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ 5 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਕਦੇ ਵੀ ਕਲੈਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। . ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਲੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1950 ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਫੁਟਕਾਰਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੋਰਟਗੇਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ 2 ਜੂਨ 1950 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੋ ਉਪਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਉਹ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਫੁਟਕਾਰਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਨਿਗਰਾਨ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੁਦਈ ਨੇ 28 ਨਵੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਕਿ ਕਲੈਕਟਰ ਦਾ ਪਿਛਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਵੈਧ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਛੁਡਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ 29 ਦਸੰਬਰ 1951 ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੇਚੀਦਗੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੀਬਿਤ ਸੀ, ਸੂਰਜਾ, ਇੱਕ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ 28 ਜੁਲਾਈ, 1951 ਨੂੰ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 29 ਦਸੰਬਰ 1951 ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੂਰਜਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ, ਅਰਥਾਤ, ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਸਮੇਤ ਗਿਰਵੀ-ਰੱਖਿਅਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਅਪੀਲ 29 ਜਨਵਰੀ 1952 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਫਰਮਾਨ ਰੱਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਵੱਖਰੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਅਪੀਲ 6 ਫਰਵਰੀ 1952 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਹੁਣ ਸੂਰਜਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ 1952 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਸੂਰਜਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਅੱਠ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਸੂਰਜਾ ਦੀ ਮੌਤ ਕਥਿਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਛੋਟ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵੀ ਲਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਦੋ ਮੁੱਦੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ:

(1) ਕੀ 28 ਜੁਲਾਈ 1951 ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖੋਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸੂਰਜਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ?

(2) ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੂਰਜਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਛੋਟ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਛੋਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਮੁੱਦੇ 2 ਅਗਸਤ 1952 ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਬੂ ਬਾਰਟੀਸਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਬਹਿਸ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਛੋਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸੂਰਜਾ ਦੇ ਤੇਗਲ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਖੋਸਲਾ ਕੋਲ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਜੇ. ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜਿਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸੂਰਜਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੇਸ ਭੇਜਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਸੀ। ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਦਿਅਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਇਹ ਕਿ ਸੂਰਜਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫਰਮਾਨ ਰੱਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਰੱਖਣਾ. ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਛੋਟ ਨੂੰ ਟਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਹ ਕੇਸ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਸਟੇਜ 'ਤੇ

ਸੂਰਜਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਤੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮੁਦਈ ਡਿਕਰੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਛੋਟ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 60 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਛੋਟ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਜਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 90 ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ 150 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਧੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਘਟਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਏ

ਕਿਸੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰੱਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 150 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਆਧਾਰ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦਾ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸੂਰਜਾ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਅਧਾਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਸੂਰਜਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਦਰਖਾਸਤ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਵਧਾਉਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ।

ਦੂਸਰਾ ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਵਿਧੀ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਛੋਟ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸੂਰਜਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਮ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸੇ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਇਹ ਕੋਰਸ ਤਾਂ ਹੀ ਅਪਨਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸੂਰਜਾ ਦੀ ਮੌਤ 28 ਜੁਲਾਈ 1951 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬਹਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਸਹੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਰਜਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ

ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਤੇਤਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕੁਨਦਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੂਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੂਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਫੀ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ

ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਚੁੰਨੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਵੀ ਸਨ। ਉਹੀ ਦਲੀਲਾਂ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੁੰਨੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਮੁਆਫੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਚੁੰਨੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਬ੍ਰਿਜ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕਾਂਸ਼ੀ ਰਾਮ (2) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਧਿਰ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਸੂਰਜ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ।

ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਰਿਡੈਪਜ਼ਨ ਆਫ ਮੋਰਟਗੇਜ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਸੰਖੇਪ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਰਣਾ ਮੋਰਟਗੇਜ ਐਕਟ ਦੀ ਛੁਟਕਾਰਾਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਛੁਡਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ, ਜੋ ਕਿ ਹੋਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ-

ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5, 7, 8, 9, 10, ਜਾਂ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਰ, ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ, ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ, ਆਰਡਰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ **

ਇਸਲਈ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਰਿਡੈਪਜ਼ਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਆਰਡਰ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ 2 ਜੂਨ 1950 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਹੁਕਮ ਵਜੋਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਮੋਰਟਗੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਐਕਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਧੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲਈ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 79, 85, 86, 87, 89,

90,91, 92 ਅਤੇ 101 ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੋਰਟਗੇਜਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੁਆਰਾ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਫੰਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪਾਵਰ ਵੈਸਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਰਿਡੈਪਸ਼ਨ ਆਫ ਮੋਰਟਗੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਕਲੈਕਟਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਬੰਧਿਤ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਲੈਕਟਰ ਦਾ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਦਾ ਹੁਕਮ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਹੈ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਇਸ ਲਈ, ਖੋਸਲਾ, ਜੇ. ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸਨ।

ਨਿਗਰਾਨ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੇ ਹਿੱਤ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੋਈ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਟਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਾਗਤ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ।

ਸੋਨੀ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਾਅ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Authenticated/vetted by: Jaswinder Kaur Translator

